15/02/2023

Το Μυστήριο της Εξομολογήσεως στην Ε΄ Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Πραγματοποιήθηκε σήμερα, στο Συνεδριακό Κέντρο Θεσσαλίας η Ε΄ Γενική Ιερατική Σύναξη της Ιεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος, για το νέο Ιεραποστολικό έτος, υπό την προεδρεία του Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου, με γενικό θέμα «Το Μυστήριο της Εξομολόγησης».

Πρώτος ομιλητής της Συνάξεως ήταν **ο Πρωτ. Γεώργιος Δορμπαράκης**, Κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, με θέμα **«Η αναγεννητική προσφορά του Μυστηρίου της Εξομολογήσεως στους ανθρώπους».**

Ο ομιλητής αναφέρθηκε στην αναγκαιότητα για πνευματική ανανέωση, Κλήρου και λαού, επισημαίνοντας ότι «δεν είναι μόνον ο Θεός ο Οποίος χρειάζεται να μας προσφέρει τη χάρη Του προς σωτηρία, αλλά απαιτείται και η θέληση του ανθρώπου που πρέπει να ανταποκριθεί στη χάρη αυτή...». Αυτό σημαίνει ότι «η χριστιανική ζωή είναι ζωή συνέργειας με τον Θεό». **Ο π. Γεώργιος** μίλησε για «την αναγκαιότητα της ανταποκρινόμενης δύναμης του ανθρώπου σε όλα τα επίπεδα της χριστιανικής πίστεως και ζωής, πρωτίστως, στα μυστήρια, στην μελέτη του Λόγου του Θεού και στην προσευχή» και ως παράδειγμα έφερε τον Ίδιο

το Κύριο, ο Οποίος «δεν αρκέστηκε στο ότι ήταν ο απόλυτος φορέας του Πνεύματος του Θεού. Καθημερινά επιβεβαίωνε το χάρισμά Του». Συνεπώς, «δεν μπορεί κανείς να επαναπαυτεί στο ότι έλαβε κάποια χάρη Θεού. Η χάρη αυτή απαιτεί την ενεργητική αποδοχή της και τη λειτουργία της στην καθημερινή ζωή». Ο ομιλητής παρατήρησε ότι η αναγκαιότητα του διαρκούς πνευματικού ανεφοδιασμού «πολλαπλασιάζεται για τον κατεξοχήν χαρισματούχο της Εκκλησίας μας, τον κληρικό οποιασδήποτε βαθμίδας. Διότι κατά την αναλογία του χαρίσματος απαιτείται και ο αντίστοιχος πνευματικός αγώνας». Ο Κληρικός οφείλει να ενεργεί τον προσωπικό του αγιασμό «για μπορεί ορθά να βοηθήσει τους ανθρώπους προς ένταξή τους στη Βασιλεία του Θεού».

Ακολούθως, αναφέρθηκε στο Μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως ως βασικού μέσου πνευματικής ανανέωσης και τόνισε ότι «δεν συνιστά από μόνη της τη μετάνοια, αν δεν έχει προηγηθεί αυτή (η μετάνοια). Πρώτα ο άνθρωπος μετανοεί ενώπιον του Θεού, δηλαδή επισημαίνει τις αστοχίες και τις αμαρτίες του, με παράλληλη απόφαση αλλαγής του και έπειτα καταφεύγει στον πνευματικό προς εξομολόγηση. Η εξομολόγηση είναι η κατάληξη της μετανοίας, το δεύτερο σκέλος της». Ο π. Γεώργιος αναφέρθηκε στην κάθαρση της καρδιάς ως προϋπόθεση της πνευματικής ζωής με τον Χριστό και επεσήμανε ότι «ο κληρικός αυτονοήτως αξιοποιεί στο έπακρο το μυστήριο της εξομολογήσεως, ως καταλήξεως της μετανοίας, εξομολογούμενος όχι μόνον τα προβλήματα που ζει στην οικογένεια, την ενορία, την κοινωνία, αλλά πρώτιστα τους λογισμούς του, ώστε να ξεκαθαρίζει το έδαφος της καρδιάς του από οτιδήποτε συνιστά και το παραμικρό αγκάθι, την παραμικρή βρομιά. Έτσι φωτίζεται το κάτοπτρο της καρδιάς και αντανακλά τις λαμπηδόνες του αγίου Πνεύματος... κυρίως η εξομολόγησή μας γίνεται αποδεκτή από τον Θεό, όταν γίνεται έμπρακτα, ως αλλαγή τρόπου ζωής, δηλαδή από τον εγωισμό της αμαρτίας στην τήρηση της εντολής του Θεού, της

αγάπης προς Εκείνον και τον συνάνθρωπο... Μ' αυτόν τον τρόπο, η χάρη του Θεού ενεργοποιείται στο ανώτερο δυνατό σημείο στην καρδιά του πιστού ανθρώπου, κάνοντάς τον να ζει αληθινά αυτό που του έχει δοθεί στην Εκκλησία: να είναι μέλος Χριστού».

Για να διαβάσετε την ομιλία του πρωτ. Γεωργίου Δορμπαράκη Πατήστε εδώ.

Επόμενος ομιλητής ήταν **ο Αρχιμανδρίτης Μεθόδιος Κρητικός**, Ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς, με θέμα «Οι ποιμαντικές διαστάσεις του Μυστηρίου της Εξομολογήσεως».

Ο π. Μεθόδιος, αρχικώς, παρατήρησε ότι *«η Ποιμαντική, ως έργο των ποιμένων της Εκκλησίας, δεν νοείται, παρά μόνο ως ταπεινή και έμπονη διακονία και συμμετοχή στο έργο του Μοναδικού, Μεγάλου και Καλού Ποιμένος, του Κυρίου Ιησού Χριστού, πράγμα που σημαίνει ότι τους δικούς Του τρόπους και μέσα είμαστε υποχρεωμένοι να σπουδάζουμε, να μεταχειριζόμαστε, να ακολουθούμε και να μιμούμαστε, και όχι άλλους, αλλότριους ή και ενάντιους». Τη συνέχεια, κάλεσε του Κληρικού μας να αγαπήσουν το Μυστήριο της Εξομολογήσεως, το οποίο «χρειάζεται ζήλο, φιλότιμο, μεράκι, αλλά και συνεχή εργασία, αναζήτηση, μελέτη, προβληματισμό, γνώση και άσκηση. Με ένα λόγο χρειάζεται σοβαρότητα και σύνεση... Έχουμε ένα μεγάλο προνόμιο. Αυτό που έχουμε να δώσουμε δεν είναι μια πρόταση ζωής ανάμεσα σε πλήθος άλλων. Είναι αυτό που στο βάθος της αναζητά κάθε ανθρώπινη ψυχή. Πρόκειται για το μυστικό της όντως ζωής. Της ζωής με πληρότητα και νόημα. Είναι πολύ σημαντικό να το ξέρουμε, να το πιστεύουμε, να το θυμόμαστε, να το αξιοποιούμε... Γι' αυτό, δεν μπορούμε να επιτελούμε το έργο αυτό με φτωχές, πρόχειρες, ηθικιστικές, απολιθωμένες ή εκκοσμικευμένες γνώσεις. Δεν μας επιτρέπεται να επαναπαυόμαστε στα δικά μας αυτονόητα που, για το μεγαλύτερο μέρος της κοινωνίας μας έχουν πλέον γκρεμιστεί». Ζήτησε δε «να εργασθούμε για να ανατρέψουμε προκαταλήψεις και παγιωμένες εντυπώσεις (για κάποιες από τις οποίες ευθυνόμαστε και εμείς) σχετικά με τις θέσεις της Εκκλησίας σε διάφορα κοινωνικά και ηθικά ζητήματα και για τις παρεκτροπές για*

τις οποίες συχνά κατηγορούνται οι κληρικοί».

Κατόπιν, ο ομιλητής καθόρισε τις προϋποθέσεις για την διακονία του Μυστηρίου της εξομολογήσεως: *«Πίστη σ' αυτό που έχουμε, που είμαστε, που προσφέρουμε, συνεχής μετάνοια ως προσωπική και συλλογική αναβάθμιση από το κακό στο καλό, αλλά από το καλό στο καλύτερο, η καλλιέργεια της αγάπης, η ευαισθησία της καρδιάς, η Διάκριση». Ο π. Μεθόδιος αναφέρθηκε στον τρόπο του πνευματικού – εξομολόγου, κατά την ώρα της Εξομολογήσεως, «ας μην ξεχνάμε ότι πρόκειται για ιεροτελεστία και όχι για απλή συνέντευξη... Από την πρώτη συνάντηση να είναι ο τρόπος μας εγκάρδιος και σοβαρός ώστε να εμπνεύσουμε εμπιστοσύνη αλλά και σεβασμό στον προσερχόμενο... Με τρόπο κατευθύνουμε το ενδιαφέρον στην πίστη και τη σχέση του εξομολογούμενου με το Θεό... Ποτέ δεν υποτιμούμε ή υποβαθμίζουμε την αμαρτία με εκκοσμικευμένες θεωρίες και ερμηνείες που φανερώνουν άμβλυνση ή και απώλεια των εκκλησιαστικών κριτηρίων... αντιμετωπίζουμε την κάθε περίπτωση πτώσεως στην αμαρτία ή παρεκτροπής από το νόμο του Θεού, άλλοτε παρηγορώντας και τονίζοντας την ευσπλαχνία και το έλεος του Θεού, όταν βλέπουμε ειλικρινή συντριβή και πόθο μετανοίας και θεραπείας, και άλλοτε φροντίζοντας την ευαισθητοποίηση της ψυχής, οδηγώντας την στην αυτογνωσία και την αληθινή μετάνοια... Με αληθινή εν Χριστώ αγάπη να ερχόμαστε στη θέση του άλλου ως ομοιοπαθείς άνθρωποι, ώστε με συμπάθεια να τον ενισχύουμε στην απόφαση και την πορεία της αλλαγής τρόπου σκέψεως και ζωής... Τέλος να τον ενθαρρύνουμε να αφήσει πίσω ενοχές, φόβους και δειλία...».*

Ο ομιλητής συνέστησε ιδιαίτερη προσοχή στην εξομολόγηση συζύγων και οικογενειών και μάλιστα «στην λεγόμενη «τριγωνοποίηση» της σχέσης: ο Πνευματικός, η σύζυγος και ο σύζυγος, με τον τελευταίο λόγο να τον έχει ο Πνευματικός... Ο Πνευματικός δεν υποκαθιστά κανέναν. Στέκεται στο πλάι ως σύμβουλος, βοηθός και κυρίως ευχέτης...». Συνέστησε *«ο Πνευματικός να δέχεται όλους, όπου κι αν βρέθηκαν, όποιες επιλογές και αν έκαναν, με αγάπη και κατανόηση, αλλά και να τους οδηγεί μετ' επιστήμης και προσευχής στην οδό της σωτηρίας, που είναι η οδός του εκπεφρασμένου θελήματος του Θεού... Ο ποιμένας, ο πνευματικός ελευθερώνει και δεν σκλαβώνει. Ανακουφίζει δεν καταπιέζει. Αποφεύγει κάθε είδους εξαναγκασμό και πνευματική βία στις σχέσεις του με τα*

πνευματικά του τέκνα».

Ο π. Μεθόδιος, τέλος, αναφέρθηκε στην ανάγκη του Πνευματικού για φροντίδα και θεραπεία, η οποία επιτυγχάνεται με «μελέτη και συνεχή καταρτισμό, την προσωπική μας εξομολόγηση στον δικό μας πνευματικό, καταφυγή σε εμπειρότερους πνευματικούς, και στον ίδιο τον επίσκοπό μας για πολύ σοβαρά πνευματικά προβλήματα ποιμαντικής φύσεως, προσευχή».

Για να διαβάσετε την ομιλία του Αρχιμ. Μεθοδίου Κρητικού **Πατήστε εδώ.**

Ακολούθησε συζήτηση και η σύνοψη των συμπερασμάτων από τον Σεβ. Ποιμενάρχη κ. Ιγνάτιο.